

РЕШЕНИЕ

№ 2277

гр. София, 05.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в публично заседание на 22.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилска

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **7697** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 203 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по исковата молба на Е. П. К. против „ЦЕНТЪР ЗА ГРАДСКА МОБИЛНОСТ“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], предсатвявано от изпълнителните директори Д. Д. и И. А.. Предявени са субективно съединени иски за обезщетение за имуществени вреди в размер на 66 (шестдесет и шест) лева, изразяващо се в заплащане на недължими глоби за премахване на неправомерно поставени технически средства - скоби и обезщетение за неимуществени вреди в размер на 500 (петстотин) лева, изразяващи се емоционален стрес, притеснение и неудобство. Към исковата молба са приложени две съобщения на бланка на Столична община, Център за градска мобилност, съответно № В 1897364 от 11.12.2020 г. и № В2045016 от 23.09.2021 г., с които са наложени мерки за принудително задържане на автомобила с техническо средство (скоба), съгласно чл. 167, ал. 2, т. 2 от Закона за движение по пътищата. С депозирана по делото писмена молба от 23.11.2022 г., пълномощникът на ищеца е конкретизирал, че претендираните имуществени вреди са следствие от фактическо действие, изразяващо се в неправомерно поставяне на техническо средство – скоба на паркирани автомобили, към които не е приложен режима на платено паркиране „Зелена зона“, респ. заплащането на глоба за премахване на поставените скоби. Неправомерните фактически действия са извършени съответно на 11.12.2020 г. и на

23.09.2021 г. Уточнено е, че претенциите за неимуществени вреди са по повод бездействие, изразяващо се в непредприемане на съответните действия в предвидения от закона срок, след подадено възражение от Е. К., респ. посещение на Контактния център на „ЦГМ“ЕАД. Периодът на претенцията е 11.12.2020 г. (датата на поставяне на първото техническо средство „скоба“) до датата на предявяване на исковата молба. В съдебно заседание така предявените искове се поддържат от пълномощникът на ищеца, който моли за тяхното уважаване в пълен размер и присъждане на разноски, съобразно приложен списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът – „Център за градска мобилност “ЕАД („ЦГМ“ЕАД), чрез процесуалния си представител в депозирания по делото писмен отговор изразява становище за недопустимост на исковите претенции, евентуално за тяхната неоснователност. Излага доводи, че е недопустимо в исковото производство да се прави инцидентен съдебен контрол за законосъобразност на приложените принудителни административни мерки. Счита исковите за недоказани по основание и размер. Подробни съображения излага и в депозирания по делото писмен отговор. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли исковите претенции. Претендира разноски, съобразно приложен списък по чл. 80 от ГПК.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на исковите претенции. В конкретния случай е налице влязла в сила принудителна административна мярка, поради което не е налице основание за предявяване на искова молба по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Административен съд София-град, като взе предвид изложеното в исковата молба и представените по делото писмени доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

По делото не е спорно, че на 11.12.2020 г. Е. П. К. е паркирала управлявания от нея лек автомобил марка „Сузуки“, модел „С-крос“ с рег. [рег.номер на МПС] пред блок 18 с административен адрес: [населено място], [улица]. Със съобщение №В1897364 е уведомена за наложена мярка за принудително задържане с техническо средство (скоба), съгласно чл. 167, ал. 2, т. 2 от ЗДвП, поради установена липса на заплащане за паркиране в зоната за почасово платено паркиране. Видно от приложената касова бележка от Е. К. е заплатена сумата от 36 лева.

Към исковата молба е приложено възражение (без вх. № и дата) до ръководството на „ЦГМ“ЕАД. Същото е приложено и в представените от пълномощника на ответника писмени доказателства. Липсват данни приложената принудителна административна мярка по чл. 167, ал. 2, т. 2 от ЗДвП да е оспорена по съдебен ред.

На 23.09.2021 г. Е. П. К. е паркирала управлявания от нея лек автомобил марка „Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС] пред блок 18 с административен адрес: [населено място], [улица]. Със съобщение №В2045016 е уведомена за наложена мярка за принудително задържане с техническо средство (скоба), съгласно чл. 167, ал. 2, т. 2 от ЗДвП, поради установена липса на заплащане за паркиране в зоната за почасово платено паркиране. Видно от приложената касова бележка от Е. К. е заплатена сумата от 30 лева.

Към исковата молба е приложено възражение от Е. К. №СОА21-ГР94-50210 от 28.09.2021 г. до заместник-кмета по транспорт на Столична община. В отговор на същото от административния орган е изпратено писмо от 07.04.2021 г., в което е посочено, че [улица] попада в обхвата на „Зелена зона“, където е въведен режим на почасово платено паркиране на изрично определени за тази цел места.

Липсват данни приложената на 23.09.2021 г. принудителна административна мярка по чл. 167, ал. 2, т. 2 от ЗДвП да е оспорена по съдебен ред.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

В чл. 204 от АПК са предвидени предпоставките, при които исковете за обезщетения за вреди причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на административни органи и длъжностни лица са допустими за разглеждане. Съгласно ал. 4 на чл. 204 от АПК незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. В конкретния случай, настоящият състав намира предявените икове за обезвреда за допустими, доколкото в исковата молба са наведени твърдения, че същите произтичат от незаконосъобразни действия на длъжностни лица на „ЦГМ“ЕАД, изразяващи се в неправомерно поставяне на техническо средство – скоба на паркирани от ищцата леки автомобили, към които не е приложим режима на платено паркиране „Зелена зона“, респ. заплащането на глоба за премахване на поставените скоби, както и незаконосъобразно бездействие, изразяващо се в непредприемане на съответните действия в предвидения от закона срок, след подадено възражение, респ. посещение на Контактния център на „ЦГМ“ЕАД. Въпросът дали действията, респ. бездействието, от които се претендира настъпването на вредите са основание за търсене на обезщетение по реда на ЗОДОВ, дали същите са незаконосъобразни и дали са осъществени при или по подов изпълнение на административна дейност е въпрос по съществуването на спора.

Спазена е разпоредбата на чл. 205 от АПК, съгласно която искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая това е „Център за градска мобилност“ЕАД.

Въз основа на установеното по делото от фактическа страна, съобразно приложимите правни норми, разгледана по същество исковата молба е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

В чл. 4 от ЗОДОВ е уреден материално правния режим на отговорността с препращане за неуредените въпроси към граждански закони (§ 1 от ЗР на ЗОДОВ). В този смисъл искът по глава XI от АПК се основава на фактическия състав на непозволеното увреждане и за да възникне право на обезщетение в хипотезата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, е необходимо кумулативното наличие на следните предпоставки:

1. незаконосъобразен акт /отменен по съответния ред, включително нищожен или оттеглен - чл. 204, ал. 3 от АПК/, или незаконосъобразно действие и/или бездействие на орган или длъжностно лице, при или по повод на административна дейност /което се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение – чл. 204, ал. 4 от АПК/;

2. вредоносен резултат, реално настъпили за ищеца вреди /имуществени ли неимуществени/;

3. причинна връзка между незаконосъобразния акт, действие и бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ, Държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо дали са причинени виновно от длъжностното лице. В този смисъл, тъй като отговорността на държавата се характеризира като обективна,

безвиновна, вината не е елемент от фактическия състав на отговорността.

Един акт, респ. действие или бездействие са незаконни, когато противоречат на закона или на друг нормативен акт или когато не са предвидени в него, т. е. при липса на законово основание. [Чл. 203 от АПК](#) и [чл. 1 от ЗОДОВ](#) употребяват термините "актове", "действия" и "бездействия", за които легално определение няма в цитираните закони. Под "действие" следва да се разбира всяко такова, извършено от държавен орган или длъжностно лице, което не е юридически акт, а тяхна физическа изява, но не произволна, а в изпълнение или съответно неизпълнение на определена нормативна разпоредба. За незаконосъобразно действие на администрацията следва да се приеме това фактическо действие, за което или няма законова база, основа за извършването му или ако има такава, то е извършено в противоречие с нея.

В хипотезата на чл. 257 от АПК на оспорване пред съда подлежи неизвършването на действия, които са вменени пряко като задължение за административния орган в закон или подзаконов нормативен акт. Задължението като дължими фактически действие на конкретния административен орган следва да не са абстрактно, а конкретно регламентирани в Конституцията, законите и подзаконовите нормативни актове, за да е възможно да се отграничи кога тяхното неизпълнение влече последиците на отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ.

Отговорността не се презюмира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите се предпоставки за отговорността по [чл. 1 от ЗОДОВ](#). При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по [чл. 1 от ЗОДОВ](#)

В настоящото производство ищецът претендира настъпили вреди от незаконосъобразни действия на длъжностни лица на „ЦГМ“ЕАД, изразяващи се в неправомерно поставяне на техническо средство – скоба на паркирани от същия леки автомобили, към които не е приложим режима на платено паркиране „Зелена зона“, респ. заплащането на глоба за премахване на поставените скоби.

Съгласно чл.167, ал. 2, т.2 от ЗДвП служби за контрол, определени от кметовете на общините, използват техническо средство за принудително задържане на пътно превозно средство, за което не е заплатена дължимата цена за паркиране по чл. 99, ал. 3 от с.з. до заплащане на цената и на разходите по прилагане на техническото средство. Според чл. 124 от Наредбата за организацията на движението на територията на Столична община, оперативната дейност по използването и прилагането на техническото средство тип "скоба", таксуването на собствениците или упълномощените от тях водачи, както и освобождаването на принудително задържаните ППС, се организира и осъществява от общинското дружество "ЦЕНТЪР ЗА ГРАДСКА МОБИЛНОСТ" ЕАД по ред и при условия, определени със заповед на кмета на Столична община, издадена на основание и в изпълнение на чл. 167 и сл. от ЗДвП. Съгласно заповед №СО18РД-95-454/03.08.2018 г., кметът на Столична община е одобрил „Ред и условия за принудително задържане, чрез блокиране на колелото на неправилно паркирано ППС в зоните за почасово платено паркиране при използване на техническо средство, тип „скоба“. С посочения акт, кметът на Столична община е определил юридическото лице “ЦГМ” ЕАД, като орган по смисъла на §1, т.1 от АПК, на когото са възложени административните правомощия по налагане на принудителната административна мярка, като е оправомощил служители на „ЦГМ“ ЕАД с властническите правомощия по чл. 167, ал. 2, т. 2 от ЗДвП.

Следователно, дейността по контрол на спазването на правилата за паркиране от

водачите на пътни превозни средства на територията на Столична община, респ. използването на техническо средство за принудително задържане на пътното превозно средство, за което не е заплатена дължимата такса до заплащане на таксата и на разходите по неговото прилагане по същността си не представлява фактическо действие, чиято законосъобразност да може да бъде разгледана в настоящото производство. То представлява правно действие, обективиращо волеизявлението на оправомощените органи за налагане на принудителна административна мярка по чл. 167, ал. 2, т. 2 от ЗДвП, контролът върху законосъобразността на която, съгласно чл. 204, ал. 1 от АПК е недопустим в настоящото съдебно производство. Законосъобразността на приложената принудителна административна мярка по чл. 167, ал. 2, т. 2 от ЗДвП е предмет на оспорване в отделно производство по реда чл. 145 и сл. от АПК, като отмяната ѝ съгласно чл. 204, ал. 1 от АПК е процесуална предпоставка за допустимост на иск по чл. 203 от АПК. В случая не се твърди, а и не се сочат доказателства за оспорване на приложените принудителни административни мерки по съдебен ред.

Настоящият съдебен състав споделя разбирането, че не всяко неизпълнение на задължение на административен орган представлява бездействие по смисъла на чл. 257, ал. 1 от АПК, а само неизвършването на фактически действия, при наличието на нормативно установено задължение за извършване на такива. В този смисъл сочените от ищеца действия, които е следвало да бъдат предприети от ответника по повод подадено възражение, респ. посещение на контактния център на „ЦГМ“ЕАД не представляват по същността си фактически действия, а правни действия изразяващи се в извършване на проверка, алтернативно предприемане на други правни действия в процеса по прилагане на принудителните административни мерки по чл. 167, ал. 2, т. 2 от ЗДвП.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав счита, че не е доказан първия елемент от фактическия състав на отговорността по [чл. 1](#) от [ЗОДОВ](#), а именно твърденията в исковата молба незаконосъобразни действия и бездействие на длъжностни лица на „ЦГМ“ЕАД.

Доколкото настоящото производство е исково, в тежест на ищеца е да докаже наличието на предпоставките за основателност на иска си. След като не е осъществил главно и пълно доказване на една от кумулативно изискуемите предпоставки, то последица от това е отхвърляне на предявените от него искове.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ претенцията на ответника за присъждане на разноски следва да бъде уважена.

Предвид изложеното и на основание чл. 203 и сл. от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, Административен съд София-град, Второ отделение, 56-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Е. П. К. субективно съединени искове против „ЦЕНТЪР ЗА ГРАДСКА МОБИЛНОСТ“ЕАД за заплащане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 66 (шестдесет и шест) лева, изразяващо се в заплащане на недължими глоби за премахване на неправомерно поставени технически средства – скоби и обезщетение за неимуществени вреди в размер на 500 (петстотин) лева, изразяващи се емоционален стрес, притеснения и неудобство.

ОСЪЖДА Е. П. К. да заплати на „Център за градска мобилност“ЕАД, ЕИК[ЕИК]

разноски по делото в размер на 360 /триста и шестдесет/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: